

דפנה ברק ראינה את מיקי קם

אני חושבת שאני

אשה מאוד סכסית!

לא הגעת לתפקיד הראשי ב"קברט" בדרך הקצרה. איך זה התחיל?

שהיו לך פרסרים בבטן ש"הסעם זה זה?"

אדפסע זה לא רוף אותי, לא מעסיקות אותי מחשבות נוסח. הנה, זה צ'אנס חיי זה הצ'אנס שלי עכשיו אני הולכת להרביץ אותה! לא רציתי להראות להם ולא עשיתי שום דבר כדי... חשבתי שאולי אוכל לנצח את התפקיד. הבימאי הגיע לזמן קצר מאוד ארצה.

כאדם מהצד, המעמד של "אודישן" נראה לי משפיל למדי. לא זוכרת בדיוק כמה אודישנס היו לי כחיי. נעצם וזכרת. יש בכך איזה מימד סוריאליסטי. כשאני פוגשת בחייהומים אדם חדש, אני מעדיפה לשמור סודות מפניו, אני מסתגרת. לעומת זאת באודישן, כשאני פוגשת בימאי — אני מעדיפה לחשוף כמה שיותר מסודותי, במהירות המירבית.

אלה סדרות השפת בפני סאבארי? בעצם הוא חבר בי על סמך שתי פגישות. הראשונה התקיימה בפורים לפני שנתיים. הגעתי לבית הספר, שם התקיים האודישן. כולם נכנסו, יצאו. הגיע תורי.

נכנסתי לחדר. הוא (הבימאי) ישב, עישן סיגר. היה לו מין חיוך כמוס. נכנסתי אני — מיקי. כלומר: נכנסו הרגליים שלי. הוא אמר: "אוהו, איזה רגליים ארוכות!"

התחלתי לדבר. פיתאום הרגשתי שאין לו כוח לכל הדיבורים, לכל האודישן, לבלגן מסכיב. קברט מועתק קעת ממקום למקום ברחבי העולם, והוא עושה מאות אודישנס כאלה. חשתי שהוא מסדר לי. נו, תראי כבר מה את יודעת!"

שרתי את שיר — הגושא של קברט. סימתי. הוא הביט בעומרי (ניצן, המנהל האמנותי של הבימה) ואמר: "יש לנו סאלי בולט. תקראו ליותם (המגלם את תפקיד כך זוגה של סאלי כמחזמר)... הוא ראה אותו לפני."

קראו לו ולעזרא דגן — או חשבו עליו כעל בעל אחד התפקידים. הסתכלו. שמעתי מישהו אומר: "פרפקט", (מושלם) עוד באותו הערב אמרו לי ססאבארי רוצה לראות אותי בבגדי גוף ועל עקבים. נכנסתי לחדר: אותו האיש, אותו הסיגר, אלה שופעם הוא ואני לבד. היה לי הרבה יותר קל להיות איתו לכד בחדר, בלי כל השותפים מהבוקר. היה חורף. הייתי במעיל. הוא אמר: "הוריי את המעיל, התרחק, עוד, עוד... שימי רגל על הכסא כמו לייזה מינלי. שמעת על לייזה מינלי?"

אז התחלת לשכנע אותו עד כמה את יכולה להיות סוערת? כן... זהו באמת מעמד מאוד מכיך: הייתי צריכה לשכנע שאני מוכשרת ויכולה לעשות את זה טוב.

מאוד רציתי כתפקיד. הייתי באותו היום בגורש, מלאה, עמוסתמתח. שוחחנו, כמובן, באנגלית, ואילו אני מרוב מתח מצטבר, התחלתי לצווח עליו בעברית, בג'יבריש, הרמתי עליו כסא עוד יותר צווחתי עליו... וזה בעצם מה שהוא רצה. פיתאום הוא התחיל למחוא כפיים. אתריכך הוא נסע לו, והשאיר אותי תלויה באוויר.

מה פירושו? הוא ראה כמה בחורות נוספות ונסע. נשארתי בלי תשובה, כמו האחרות, ממש תלויה באוויר. אחרי כמה חודשים קראתי בעיתונים שריקי גל עושה את התפקיד.

כאב לך? זה עשה לי מין צביטה. היה לי כזה חבל. אני לא יכולה להגיד שנשארת אדישה. אבל אחר כך ריקי פרשה (עקב הריזון). היתה סדרת מיבחנים נוספת — כך סיפרו לי. פיתאום הודיע לי עומרי ניצן שאני עושה את התפקיד. אבל אני...

סדרת להתאכזב שנית? כבר התייבש לי... אתעולה, את יורדת... זה כבר יגיע אותי. נראה לי שאולי בכלל זה לא ייצא לפועל, למה לפתח סתם תיקו? כבר פחדתי להאמין. ז'רום טילפן מצרפת ושאל: "מה עם הגבוהה" אחרי כן הוא שוחח איתי מצרפת, אמר שחבר בי על סמך היכרותנו מלפני יותר משנה, שצריך אישיות לתפקיד. אני בטוחה שהפגישה של שנינו לכך — פגישה של חצי שעה — עשתה מהשה. עוברת, הוא לא שכח אותי. הוא חזר אלי.

לייזה מינלי שידרה המון סכס כשגילמה סאלי בולס. קראתי עליך באחד העיתונים שאת אינך מת-

אימה להיכנס לנעליה, מסני ש"אינך סכסית": נסגעת מוכך? אני לא רוצה להגיב על מה שנכתב. זה נראה לי כליכך טפל. בשביל מה להשקיע כמשהו כזה כליכך הרבה אנרגיה?

כליכך נעלבת? קראתי את זה, וזה עשה לי מין דבר שפילח לי את הבטן, משהו גוראי. אויש, לא אוהבים אותי! כל אחד רוצה שיאהבו אותו. אני רוצה בואת כאשה, ככך אדם, לא רדווקא כשחקנית.

את אשה סכסית? אני חושבת שאני אשה מאוד סכסית! בהצגה את מסתובבת על הכי מה בלבוש מאוד מינימלי, שנועד לגרות. זהו הסעם הראשונה שאת לברשה כך על הבימה?

כן, זוהי הפעם הראשונה שאני חושפת את גופי על הבימה. לפני חמש עשר שנים לא הייתי עושה זאת. אבל אז גם לא הייתי מעיזה ללכת על תפקיד כזה. לתפקיד הזה רושה המון בגרות. צריך ניסיון חיים, חוויות שע' ברת כאשה. אני בטוחה שבכוד המש שנים הייתי עושה את זה בצורה משכנעת יותר, טובה יותר. בעיני, החשיפה בקברט אינה גופנית, אינה חיצונית. אין צורך באומך כדי להתפשט על הבימה. אז היא הופיע בכינימי מינימלי וחשפה את רגליה על הבימה" אני מרוצה מאוד מאיך שאני נראית, מהגוף שלי. החשיפה היותר קשה שלי היא, למשל, בקטע שבו אני עומדת על הבימה ומספרת שעשיתי הפלה.

מסני שזה מזכיר לך מה שעברת בעצמך לפני זמן קצר? הכל לקוח מהניסיון שלי. יכול להיות. אני יוצאת מההצגות סחוסה, וזאת לא סחיסה פיסית, אלא נפשית, בגלל ההתמסרות לתפ-קיד.

כשקובלת לבסוף את התפקיד בהאחידיעה, היית מצויה בשלב נפשי קשה בחיך הפרטיים?

נורא קשה לי עם זה! יש למיקי קם רתיעה עמוקה עמוקה מחשיפה. כל פרובוקציה אותה להכחיש שבכלל יש לה רצונות, חלומות כמוסים, כאבים, מישקעים. המסר שלה הוא כפול: מצד אחד — "אין מה לחפש אצלי מתחת לקלימה החיצונית, באמת שאין!" ובאותן שניות בדיוק היא כאילו משדרת: "היכן שדורכים אצלי, יש יבלת. אנא, אל תמנעו בי עוד!" בנוסח כפול זה התנהלה במישהו והירות השיחה איתה. אני שואלת — אלוהים יסלה לי, מחטטת! — מיקי נסוגה, נלחצת, ופתאום, בשלב אחר של השיחה, מפתיעה ונחשפת. למשל: "יש לך חלוט" שאלתי סתמית. "לא!" נלחצה מיקי, "אני חיה לי מיום ליום..." רק אחרי תמיהות והערות פלטה: "מאוד הייתי רוצה עוד ילד!" אז: לאורך השיחה כולה ושיחות הטלפון שקדמו לה, קלטתי שמיקי פוחדת — מה זה פוחדת? רועדת! — מעיתונות. כשהתעניינתי אם קלטתי נכון, היא הצטנפה על הרפה והכחישה. מה פתאום? ובכלל. אך כשהזכרתי שקראתי היכן שהוא שהיא אינה די סכסית לתפקיד סאלי בולס, התפרצה: "אני מאוד סובלת מהמגע עם העיתונות. אני לא בנויה לזה. יש לי סודות. אני, כל הזמן, צריכה ללכת ולחשוף אותם, לספר על מאוויים, מצוקות, רצונות. למה! בחשיפה יש המון כאב! לי זה קשה, נורא קשה לי עם זה!"

לייזה, בסרט... קברט, לייזה מינלי, ג'ואל גריי - לא ניתן להמריד בין השמחת האלה. גם איזמל-מנחיים לא יועיל כאן. לכן קשה מצבם של מי שמצבים להיכנס לנעליהם של לייזה מינלי וג'ואל גריי ב"קברט" נוסח, הבימה". על הבימה מרקדת ושרה מיקי קם: קיבתניקות ילידת-מינה, בת 34, שהתחנכה בכפר-חירוק. בתו דעה של המתבונן מעכסת לייזה מינלי מבוזר-הילס שקספה את ה...אוסקר". עם נתוני-מתיחה קשים באלה, צריכה מיקי קם להתמודד נדי ערב, ונכון שיש לה קול אדיר ויכולת-תנועה מפתיעה והיא רגי שח. ונכון שיש לה ציפורניים ירוקות, כמו הציפורניים של לייזה בסרט. ונכון שחיים, הקשר שלה, עוצב לה תיסרוקת תמודד עם שפיעים - קצת מזכיר את ה" שפיעים שביער של לייזה בסרט... הכל מצביל ללייזה. מיקי קם הגיעה לתפקיד, ה" נחשב כמשאת-חיה של כל שח' קנית או זמרת, אחרי תקופת ירידה בחייה, אחרי שהפילה בשלב מתקדם בהריונה. דווקא על רקע רגיש שכזה בכל הנוגע לאשה שבה, קפצה לתוך תפקיד של אשה מאוד מיוחדת - סאלי בולס. התפקיד כולו מסתובב מהמעגלים החיצוניים פנימה, למעגל הפנימי של "להיות אשה". הדיקן הוא גרמניה ערב עליית הנאצים. התלבושות והתיפאורה הציבעונית משחזרות את שנות ה" 30, את הבריחה ממוצקות ה" יומיים להטאות הגופניות ופורקן" היצרים. ומכל הססגוניות והעלי-זות הזאת, נותרה לי רק המגיעות של מיקי. ושזב, לייזה, בסרט, היתה אהר-רת.